

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/49/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121011483
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2121011483.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a Mgr. Michala Polláka, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa 207 ods.1, ods.3 písm.b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 07.04.2022 pod sp. zn. 8T/18/2021, na verejnom zasadnutí konanom dňa 06.12.2022 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňového súdu bol obžalovaný A. B. uznaný vinným pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že v období od mesiaca december 2018 až do 07.04.2022, s výnimkou obdobia výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody od 09.12.2020 doteraz, v obci C. A. ani inde na území Slovenskej republiky úmyselne riadne a včas neplatil výživné na svoju maloletú dcéru D. B., narodenú XX.XX.XXXX, bytom u matky E. B. v C., F. G. X/B, i keď mu vyživovacia povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené neploleté dieťa vyplývala priamo zo Zákona o rodine a výška vyživovacej povinnosti bola určená aj rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 09.04.2019, sp. zn. 11P/69/2018-123, právoplatným dňa 27.05.2019, a to tak, že s účinnosťou od 03.12.2018 je povinný platiť výživné na maloletú dcéru D. B. vo výške 140,- € mesačne, vždy do 20. dňa v mesiaci vopred k rukám matky E. B., a hoci si bol obvinený A. B. vedomý tejto vyživovacej povinnosti voči maloletej dcére D., nevyvinul dostatočnú snahu nájsť a udržať si stále zamestnanie a zabezpečiť si pravidelný zdroj príjmov, z ktorého by mohol výživné uhrádzať a o sprostredkovanie zamestnania nepožiadal ani úrad práce, pričom od decembra 2018 obvinený prispel na výživu maloletej dcéry D. B. len v mesiaci máj 2019 sumou 70,- € a v mesiaci jún 2019 sumou 40,- €, čím mu za obdobie od mesiaca december 2018 do mesiaca jún 2021 (vrátane) vznikol dlh na výživnom vo výške najmenej 3.250,- €.

Za túto trestnú činnosť mu okresný súd uložil podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písmeno a) Trestného zákona okresný súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Okresný súd zdôvodnil svoje rozhodnutie v rozsahu č. I. 179-183 spisu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný A. B., ktoré následne písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Mateja Csenkyho osobitným písomným podaním.

V písomných dôvodoch odvolania po stručnej rekapitulácii výrokovvej časti napadnutého rozsudku v prvom rade uviedol, že podáva odvolanie z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. d) a písm. e) Trestného poriadku čo do výroku o treste, nakoľko napadnutý rozsudok považuje v časti výroku o treste za nesprávny a uložený trest za neprimeraný. Zároveň namieta, že s odôvodnením napadnutého

rozsudku sa nestotožňuje, pretože závery súdu I. stupňa vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia. Zastáva názor, že ukladanie nepodmienečného trestu odňatia slobody je v tomto prípade neprímerane prísny trestom a v aktuálnom štádiu trestného konania sú splnené podmienky na postup podľa § 44 Trestného zákona tak, ako navrhoval v rámci hlavného pojednávania.

Ďalej zástava názor, že uvedeného skutku sa nemohol dopúšťať až do rozhodnutia súdu vo veci, nakoľko od 09.12.2022 sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody. Má za to, že táto skutočnosť nemá vplyv na určenie výšky zameškaného výživného, ale aj na naplnenie základných znakov skutkovej podstaty trestného činu podľa § 207 Trestného zákona.

Vo vzťahu k aplikácii ustanovenia § 44 Trestného zákona zhrnul konštatáciu prvostupňového súdu, pričom namieťa, že táto argumentácia je v rozpore s tým, čo navrhoval na hlavnom pojednávaní, a to odročenie hlavného pojednávania za účelom vyčkania na právoplatnosť rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 6T/73/2020 zo dňa 14.09.2021. Súd však tomuto návrhu nevyhovел, pričom však túto okolnosť hodnotil len z hľadiska splnenia podmienok na ukladanie súhrnného trestu. Na základe uvedeného konštatuje, že Krajský súd v Trnave uznesením sp. zn. 5To/4/2022 zo dňa 10.05.2022 zamietol jeho odvolanie podľa § 319 Trestného poriadku proti rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 6T/73/2020 zo dňa 14.09.2021, čím sa stal tento rozsudok právoplatným a bol mu potvrdený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky 6 mesiacov. Zastáva názor, že túto novú skutočnosť je potrebné zohľadniť pri rozhodovaní odvolacieho súdu o jeho odvolaní. S poukazom na uvedené konštatuje, že prichádza do úvahy postup podľa § 44 Trestného zákona, nakoľko nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky 6 mesiacov možno nepochybné považovať na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

K prejednávanejmu skutku uvádza, že ide o menej závažné protiprávne konanie, ktoré od začiatku konania priznával a ľutoval ho. V žiadnom prípade nechce zľahčovať jeho konanie v súvislosti so zanedbaním povinnej výživy, uvedomuje si jeho zlyhanie, avšak druhým dychom považuje za potrebné uviesť, že v čase spáchania skutku sa ocitol v zložitej finančnej situácii, nemal dostatok finančných prostriedkov na platenie výživného, pričom poukazuje na to, že napriek tomu časť výživného matke uhradil v hotovosti, o čom si však nedal vystaviť doklad/potvrdenie, teda túto skutočnosť nemá súdu ako preukázať. Aj napriek týmto skutočnostiam si uvedomuje protiprávnosť svojho konania a toto úprimne ľutuje.

V ďalšom namieťa, že nesúhlasí s tvrdením súdu, že časť skutku bola spáchaná počas plynutia skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 0T/42/2018, a preto nie je možné podmiennečne odložiť výkon trestu odňatia slobody. V tejto súvislosti považuje za potrebné poukázať na fakt, že predmetný trest uložený rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom už vykonal, preto táto skutočnosť nemôže predstavovať prekážku na uloženie podmiennečného trestu. Uvedomuje si však, že s jeho osobným profilom a predchádzajúcimi odsúdeniami a rovnako tak za situácie, keď si vykonáva iný nepodmienečný trest, nemôže dôvodne očakávať uloženie podmiennečného trestu, avšak ako uvádza, aktuálne vykonávaný a uložený trest je možné zohľadniť pri aplikácii ustanovenia § 44 Trestného zákona, eventuálne uložením niektorého z alternatívnych druhov trestu.

Podľa jeho názoru je uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov vzhľadom na všetky okolnosti prípadu neprímeraný a je v rozpore s účelom trestu tak, ako ho má na mysli ustanovenie § 34 Trestného zákona. Zastáva názor, že ujma nemôže byť cieľom trestania, ale len prostriedkom na dosiahnutie účelu trestu. V tomto konkrétnom prípade uložený nepodmienečný trest by jednoznačne neplnil svoj účel, a to ani v zmysle individuálnej ako aj generálnej prevencie.

S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti žiada Krajský súd v Trnave, aby podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku súd podľa § 44 Trestného zákona s použitím § 43 Trestného zákona upustil od uloženia ďalšieho trestu, nakoľko považuje trest uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 6T/73/2020 zo dňa 14.09.2021 v spojení s uznesením Krajského súdu Trnava sp. zn. 5To/4/2022 zo dňa 10.05.2022 vo výmere 4 roky 6 mesiacov na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Okresný prokurátor odvolanie nepodal, k odvolaniu obžalovaného sa i napriek výzve okresného súdu bližšie nevyjadril.

Konanie na odvolacom súde:

Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v prítomnosti obžalovaného, obhajkyne obžalovaného, prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava a za splnenia zákonných podmienok v neprítomnosti matky dieťaťa - E. B..

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné, považujúc napadnutý rozsudok za správny a zákonný.

Obhajkyňa obžalovaného na verejnom zasadnutí uviedla, že sa pridrižiava písomne podaného odvolania a žiada, aby odvolaniu bolo v plnom rozsahu vyhovené. Poukázala na to, že trest, ktorý obžalovaný v súčasnosti vykonáva, je dostatočným trestom jednak na ochranu spoločnosti a jednak na prevýchovu obžalovaného. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby krajský súd rozsudok okresného súdu vo výroku o treste zrušil a sám rozhodol tak, že podľa § 44 Trestného zákona upustí od uloženia ďalšieho trestu.

Obžalovaný uviedol, že sa chce ospravedlniť za trestný čin, ktorý spáchal a ľutuje, že neplatil na svoje dieťa. Dodal, že chce požiadať o upustenia od trestu. Počas pobytu vo výkone trestu si veľa vecí uvedomil a robí všetko preto, aby sa mohol venovať rodine a svojej dcére. Žiada preto krajský súd, aby jeho odvolaniu vyhovel, aby mohol napraviť všetko a aby sa mohol postarať o manželku a dcéru.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací podľa § 317 ods.1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým podal odvolateľ odvolanie, ako aj konanie, ktoré rozsudku predchádzalo, prihliadajúc i na chyby, ktoré odvolaním neboli vytykané a tak zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval v súlade s Trestným poriadkom, na hlavnom pojednávaní po prijatí vyhlásenia o vine obžalovaného (ktorý postup bol vykonaný procesne súladným spôsobom) vykonal k ostatným (napadnutým) výrokom všetky dostupné dôkazy v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutočného stavu veci nevyhnutného pre zákonné a objektívne rozhodnutie. Pri preskúmaní povinnosti obžalovaným napadnutého výroku o treste odňatia slobody, krajský súd zistil, že tento výrok je správny a zákonný.

V odôvodnení napadnutého rozsudku potom okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku jasne vyložil, o ktoré dôkazy svoje zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si vzájomne odporujú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, ako sa prvostupňový súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke ukladania trestu.

Vo vzťahu k výroku o treste súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie, vykonané dôkazy správne vyhodnotil a dospel k správne záveru o tom, že vzhľadom na vyhlásenie obžalovaného o vine na hlavnom pojednávaní, postoj obžalovaného k prejednávanej veci, ale tiež vzhľadom na jeho osobnostné charakteristiky, trestnú minulosť a účel trestu prichádzalo do úvahy pri vyrovnanom pomere poľahčujúcich a priťažujúcich okolností uloženie výlučne nepodmienečného trestu odňatia slobody, a to pri mimoriadnom znížení trestu v zmysle § 39 ods.2 písm. d), ods.4 Tr. zák. per analogiam pod spodnú hranicu trestnej sadzby uvedenej v ustanovení § 207 ods. 3 Trestného zákona vo výmere 8 mesiacov. Takto uložený trest zároveň zohľadnil tak okolnosti spáchaného skutku, ako aj osobu obžalovaného a jeho postoj k spáchanej trestnej činnosti, preto ho považoval aj odvolací súd za plne zodpovedajúci zásadám ukladania trestov charakterizovaných v § 34 a nasl. Trestného zákona, ako i požiadavke nielen individuálnej, ale najmä generálnej prevencie.

Pokiaľ má obžalovaný za to, že uložený trest odňatia slobody je neprimerane prísny, tak odvolací súd ma opačný názor a to s poukazom na osobné pomery obžalovaného (ktorý bol doposiaľ už 4-krát súdne trestaný a 7-krát priestupkovo prejednávaný, pričom v tomto čase vykonáva nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. f) Trestného zákona), ako i fakt, že v danom prípade mu okresný súd za predmetnú trestnú činnosť mimoriadne znížil trest prostredníctvom ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam a uložil mu nepodmienečný trest odňatia slobody pri mimoriadnom znížení trestu pod spodnú hranicu trestnej sadzby (ktorá je v danom prípade 1 rok, pričom znížením o jednu tretinu v zmysle § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam táto predstavuje 8 mesiacov), čo nemožno považovať za neprimerane tvrdé, nakoľko pri osobnostných charakteristikách obžalovaného vyplývajúcich z jeho trestnej histórie, by bolo plne dôvodným uloženie i prísnejšieho trestu odňatia slobody.

V tejto súvislosti odvolací súd zvyrazňuje, že postupom podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku môže odvolací súd zrušiť výrok o treste napadnutého rozsudku len v prípade, ak je uložený trest neprimeraný. Za neprimeraný možno považovať taký trest, ktorého druh alebo výmera je v zrejmom

rozpore s hľadiskami, ktoré sú určené v zásadách pre ukladanie trestov podľa § 34 Trestného zákona. V prejednávanej veci krajský súd nepovažoval uložený trest odňatia slobody v dĺžke trvania 8 mesiacov za neprimeraný (neprimerane prísny) aj napriek momentálne vykonávanému trestu odňatia slobody v trvaní 4 roky a 6 mesiacov za predchádzajúcu trestnú činnosť (§ 156 ods.1, ods.3 písm. c) Tr. zákona), nakoľko prvostupňový súd pri ukladaní trestu podľa názoru odvolacieho súdu prihliadol ku všetkým okolnostiam, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska naplnenia účelu trestu a jeho výmery a uvážene prihliadol i na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy, a preto sa s uloženým trestom v uvedenom rozsahu v konečnom dôsledku stotožnil aj súd druhého stupňa bez toho, aby zvažoval akúkoľvek jeho modifikáciu, prípadne zmiernenie.

Trest je prostriedkom na dosiahnutie účelu Trestného zákona, má pôsobiť výchovne na páchatel'a s cieľom individuálnej prevencie a zároveň má vysielat' signál voči ďalším členom spoločnosti - potencionálnym páchatel'om, na ostatných členov spoločnosti, v čom sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Ochrana spoločnosti sa takto uskutočňuje prvkom donútenia (represie) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom pri ukladaní trestu je potrebné mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. V treste má byť obsiahnuté aj spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, a to tak právne, ako aj etické.

Pri ukladaní trestu je potrebné osobu páchatel'a hodnotiť vo všetkých súvislostiach, pričom v rámci hodnotenia osoby páchatel'a nemožno obísť ani možnosti jeho nápravy. Trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu, pričom jeho úmernosť okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu a pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a.

K tomu krajský súd dodáva, že obžalovaný by si mal uvedomiť, že pre trest je charakteristické, že je s ním spojené negatívne hodnotenie činu a osoby páchatel'a, a že sa ukladá nie len v závislosti od závažnosti činu, ale i od osobných pomerov obžalovanej osoby a jeho trestnej minulosti, ktoré sú rovnocennými právnymi skutočnosťami a tiež rozhodujúcimi kritériami pre stanovenie druhu trestu a jeho výmery. K naplneniu účelu trestu tiež prispieva aj jeho preventívne pôsobenie, keď hrozba trestu formulovaného v trestnom kódexe odrádza verejnosť od páchania trestnej činnosti, pričom intenzita tejto prevencie rastie so zvyšovaním vedomia verejnosti o neodvratnosti a spravodlivosti trestov, ktoré i reálne postihne osobu páchajúcu takýto druh trestnej činnosti.

Rešpektujúc všetky tieto hľadiská považuje odvolací súd trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov nepodmienečne za zákonný a primeraný tak k závažnosti spáchanej trestnej činnosti, ako aj k osobnostným charakteristikám obžalovaného, možnostiam jeho nápravy a prevýchovy. Takto uložený trest zodpovedá požiadavke nielen individuálnej, ale i generálnej prevencie.

Pokiaľ obžalovaný v odôvodnení odvolania poukazoval na to, že v danom prípade prichádza do úvahy postup podľa § 44 Trestného zákona, nakoľko nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 6 mesiacov možno nepochybne považovať na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný, tak k tomu odvolací súd uvádza, že dostatočnosť ochrany spoločnosti je potrebné skúmať vždy s ohľadom na individuálne skutkové okolnosti konkrétnej trestnej veci v úzkej súvislosti s vlastnosťami a osobnosťou páchatel'a. Vzhľadom na mieru závažnosti konania obžalovaného, jeho trestnú minulosť ako aj na jeho osobné pomery, nie je podľa názoru krajského súdu možné postupovať podľa § 44 Trestného zákona a upustiť od uloženia ďalšieho trestu. V tejto súvislosti krajský súd opätovne poukazuje na to, že obžalovaný bol doposiaľ 4-krát súdne trestaný a 7-krát priestupkovo prejednávaný, dokonca mu bol v minulosti uložený i podmienečný trest odňatia slobody, v ktorom sa neosvedčil a následne mu bol nariadený výkon trestu. Obžalovaný už teda sám svojím konaním preukázal, že ani uloženie podmienečného trestu odňatia slobody nemalo na neho dostatočný prevýchovný účinok. Preto v danom prípade aj podľa názoru krajského súdu nie sú splnené zákonné podmienky na postup podľa § 44 Trestného zákona a obžalovanému bolo potrebné za súdený trestný čin uložiť primeraný a spravodlivý trest v rámci správne modifikovanej trestnej sadzby, nakoľko dosiaľ vykonané tresty odňatia slobody zjavne nevedli k jeho náprave.

Zákonu zodpovedá aj výrok napadnutého rozsudku, ktorým bol obžalovaný zaradený v zmysle § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Z týchto dôvodov krajský súd potom považoval odvolanie obžalovaného za nedôvodné, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.